

не. Невъзможното за васъ — за менъ ще бѣде възможно. Ако народътъ не иска — ще го накарамъ. После ще ме благославятъ. А колкото за моитѣ сили, старъ вълкъ съмъ азъ. Лесно не изтървамъ душата си. Съ зѣби ще я държа. Днесъ е вторникъ. Не тази, а другата сѣбота ще заминемъ!

— Ти нѣма да сторишъ това! — извика внезапно Сеславъ.

Като вихрушка се изви царътъ. Изгледа втрещен боляра.

— И ти ли? Съ какво право ми говоришъ така?

— Иваница, мисли, че играешъ съ живота си. Азъ нѣма да допусна това безумие. Народътъ е настрѣхналъ отъ толкова кръвопролития. Ще стане нѣщо. После не отговарямъ!

— А, така! Заплашвашъ, значи? Добре. Ще видишъ, че окото ми нѣма да мигне предъ нищо, но ще изпълня волята си. Пази се, Сеславе! Може би, азъ знамъ много повече работи, отколкото предполагашъ!

— Азъ ще сторя всичко, за да ти попрѣча. Ти си обещалъ. Каква нужда има сега да се готви нова брань? Народътъ ще се разгнѣви и всичко може да стори. Той вѣрва на обещанието ти. А ти му обеща миръ за тази зима. Сивитѣ вежди на протовесткара се тресѣха отъ негодувание. Сега всѣки прибира плода си. Иде зима. А Солунъ е тѣй далечъ. Не бѣди така упоритъ!... Стига вече! Ще строшишъ главата си.

— А, така ли? Този пѣтъ си сбъркалъ, Сеславе. Ще видишъ.

Калоянъ плесна съ рѣце, и на явилата се стража сочи съ рѣчка великия боляръ.

— Въ тъмницата подъ западната кула. Това чака всѣки, който се опита да ми противоречи, и всѣки предателъ.

Сеславъ стоеше като вкамененъ. Съ широко отворени очи той гледаше царя, безъ да може да каже ни дума отъ удивление. Бавно гжста руменина залѣ пълното му благо лице.